

Sygn. akt I ACa 1186/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 kwietnia 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący :	SSA Piotr Wójtowicz (spr.)
Sędziowie :	SA Lucyna Świdorska-Pilis SO del. Beata Bijak-Filipiak
Protokolant :	Małgorzata Korszun

po rozpoznaniu w dniu 20 marca 2014 r. w Katowicach

na rozprawie

sprawy z powództwa S. P. i I. P.

przeciwko M. G. i Z. Z.

o zapłatę

na skutek apelacji powodów

od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 7 października 2013r., sygn. akt II C 313/13,

1) zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a) zasądza od pozwanej na rzecz powodów 10844,22 (dziesięć tysięcy osiemset czterdzieści cztery i 22/100) złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 5 maja 2013 r.,

b) zasądza od pozwanego na rzecz powodów 5422,11 (pięć tysięcy czterysta dwadzieścia dwa i 11/100) złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 5 maja 2013 r.,

c) w pozostałej części powództwo oddala,

d) nakazuje pobrać na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Okręgowego w Katowicach) od:

- powodów z zasądzzonego roszczenia 6124 (sześć tysięcy sto dwadzieścia cztery) złote

- pozwanej 552,67 (pięćset pięćdziesiąt dwa i 67/100) złotych

- pozwanego 276,33 (dwieście siedemdziesiąt sześć i 33/100) złotych

tytułem nie uiszczonej opłaty od pozwu,

e) zasądza od powodów solidarnie na rzecz pozwanej 1760 (tysiąc siedemset sześćdziesiąt) złotych, na rzecz pozwanego zaś 1490 (tysiąc czterysta dziewięćdziesiąt) złotych tytułem kosztów procesu;

2) w pozostałej części apelację oddala;

3) nakazuje pobrać na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Okręgowego w Katowicach) od:

- powodów z zasądzzonego roszczenia 6124 (sześć tysięcy sto dwadzieścia cztery) złote

- pozwanej 552,67 (pięćset pięćdziesiąt dwa i 67/100) złotych

- pozwanego 276,33 (dwieście siedemdziesiąt sześć i 33/100) złotych

tytułem nie uiszczonej opłaty od apelacji;

4) zasądza od powodów solidarnie na rzecz pozwanej 1070 (tysiąc siedemdziesiąt) złotych, na rzecz pozwanego zaś 986 (dziewięćset osiemdziesiąt sześć) złotych tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt I ACa 1186/13

UZASADNIENIE

Powodowie wnieśli o zasądzenie na ich rzecz Z. Z. 92714,20 zł, od pozwanego M. G. zaś – 46357,03 zł, w obu przypadkach z odsetkami ustawowymi od dnia 5 maja 2013 r., oraz o zasądzenie na ich rzecz od pozwanych kosztów postępowania. W uzasadnieniu żądania wskazali, że na podstawie warunkowej umowy sprzedaży nieruchomości z 18 lutego 2008 r. przenoszącej własność umowy z 1 kwietnia 2008 r. nabyli od osób trzecich w położoną w P., w dniu 25 lutego 2008 r. jednak w prowadzonej dla tej nieruchomości księdze wieczystej pojawiła się wzmianka o wniosku pozwanych o wpis roszczenia o przeniesienie jej własności nieruchomości, a Sąd Okręgowy w Katowicach wyrokiem z dnia 22 września 2009 r., wydanym w sprawie I C 330/09, zobowiązał ich do przeniesienia własności nieruchomości na rzecz pozwanych w sposób opisany w warunkowej umowie sprzedaży nieruchomości z dnia 16 stycznia 2004 r., to jest za łącznie 100000,-zł, pozwani zaś do dnia wzniesienia pozwu nie uścili należnej im ceny sprzedaży. Do ceny powodowie doliczyli skapitalizowane odsetki za okres od 29 kwietnia 2010 r. (od dnia uprawomocnienia się wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 29 kwietnia 2010 r. sygn. akt I ACa 173/10 do dnia 29 kwietnia 2013 r.

Pozwani wnieśli o oddalenie powództwa i o zasądzenie na ich rzecz kosztów procesu. Zarzucili, że powodowie nigdy nie stali się stroną zawartej przez nich z pierwotnymi zbywcami umowy i nie mogą domagać się wynikającego z tej umowy świadczenia. Podnieśli nadto, że uścili już na rzecz zbywców część ceny sprzedaży, a co do pozostałej części, to potracili ją z własną względem tych zbywców wierzycelnością.

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Okręgowy oddalił powództwo oraz orzekł o kosztach i przytoczył następujące motywy swego rozstrzygnięcia:

W dniu 16 stycznia 2004 r. pozwani zawarli z T. K. i J. S. warunkową umowę sprzedaży za łączną cenę 100000,-zł położonej w P. nieruchomości o powierzchni 1.76.26 ha, dla której Sąd Rejonowy w M. prowadzi księgę wieczystą nr (...), obejmującą działki nr (...), z tym, że pozwana nabyć miała $\frac{2}{3}$, pozwany zaś – $\frac{1}{3}$ część nieruchomości, pod warunkiem, że Agencja Nieruchomości Rolnej nie wykona przysługującego Skarbowi Państwa prawa pierwokupu. Strony postanowiły, że obowiązek zawarcia umowy przenoszącej własność powstanie niezwłocznie po złożeniu przez Agencję oświadczenia o nieskorzystaniu z prawa pierwokupu lub po bezskutecznym upływie terminu, w którym mogła ona to prawo wykonać. Strony także ustaliły, że w razie nieskorzystania z prawa pierwokupu umowę przenoszącą

własność zawrą nie wcześniej niż 1 marca 2004 r. Kupujący zobowiązali się zapłacić całą cenę w dniu zawarcia umowy przenoszącej własność, a w dniu zawarcia umowy wręczyli sprzedającym 20000,-zł zadatku.

Agencja Nieruchomości Rolnej zrezygnowała z przysługującego jej prawa pierwokupu, o czym poinformowała notariusza, który sporządził akt, pismem z dnia 19 lutego 2004 r., mimo to do zawarcia umowy rzeczowej nie doszło.

Wskazany w warunkowej umowy sprzedaży opis nieruchomości funkcjonował od założenia księgi wieczystej nr (...) do 14 października 2005 r., kiedy został ujawniony w księdze nowy podział nieruchomości. W wyniku tego podziału powstały działki o numerach (...); nastąpiła nadto zmiana powierzchni nieruchomości polegająca na przybytku 200 m².

W dniu 18 lutego 2008 r. T. K. i powód S. P., działający w imieniu własnym oraz w imieniu J. S., zawarli warunkową umowę sprzedaży nieruchomości, dla której Sąd Rejonowy w M. prowadzi Księgę Wieczystą nr (...), położonej w P., stanowiącej działki o nr (...) o powierzchni 00.56.04 ha, na mocy której T. K. i działający w imieniu J. S. S. P. sprzedali S. P. oraz I. P. przysługujące im udziały w nieruchomości za 73648,-zł za każdy udział pod warunkiem, że Agencja Nieruchomości Rolnej nie wykona prawa pierwokupu. Cała cena sprzedaży miała zostać uiszczona w ciągu dwóch dni od zawarcia umowy przenoszącej własność.

Pozwani w dniu 22 lutego 2008 r. złożyli do Sądu Rejonowego w M. wniosek o wpis w księdze wieczystej nr (...) roszczenia o przeniesienie na ich rzecz własności nieruchomości na podstawie warunkowej umowy sprzedaży z dnia 16 stycznia 2004 r. Wzmiankę o wniosku zamieszczono w księdze dnia 25 lutego 2008 r., a wpis ten utrzymany został w mocy postanowieniem Sądu Rejonowego w M. z dnia 21 lipca 2008 r.

W dniu 1 kwietnia 2008 r. T. K. oraz działający w imieniu J. S. S. P. przenieśli na rzecz S. P. oraz I. P. przysługujące zbywcom udziały w prawie własności nieruchomości o numerze KW (...).

W wyniku wytoczonego przez Z. Z. i M. G. powództwa przeciwko S. P. i I. P. Sąd Okręgowy w Katowicach wyrokiem z 22 września 2009 r. zobowiązał tych ostatnich do złożenia oświadczenia woli, że przenoszą na rzecz Z. Z. i M. G. własność zapisanej w księdze wieczystej nr (...) Sądu Rejonowego w M., położonej w P. nieruchomości o powierzchni 56 a 04 m⁽²⁾ (winno być – 5604 m⁽²⁾, ar bowiem jest jednostką już od dawna nielegalną) w sposób opisany w (...) warunkowej umowy z dnia 16 stycznia 2004 r.

Apelacja od tego wyroku, złożona przez S. P. i I. P., została wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 29 kwietnia 2010 r. oddalona.

Na wniosek S. P. i I. P. Sąd Okręgowy w Katowicach dnia 7 października 2011 r. dokonał wykładni swego wyroku z dnia 22 września 2009 r. i stwierdził, że S. P. i I. P. zostali zobowiązani do złożenia opisanego oświadczenia woli ze wszystkimi jego elementami, w tym także w zakresie sposobu złożenia tego oświadczenia, który został opisany w (...) warunkowej umowy, co oznacza, że nie tylko nastąpiło odniesienie do umowy z 16 stycznia 2004 r., ale chodziło też o wszystkie elementy (...) umowy, a to dotyczące i udziałów, i ceny, przy uwzględnieniu treści (...) umowy. Wyjaśnił Sąd, że Z. Z. i M. G., wobec nabycia przez S. P. i I. P. nieruchomości z ograniczeniem wynikającym z treści wpisanego skutecznego względem nich roszczenia o przeniesienie własności nieruchomości, zachowali możliwość dochodzenia swych roszczeń od pozwanych na takich samych zasadach jak od T. K. i J. S., czyli i co do ceny, i według udziałów opisanych w (...) umowy.

W tym stanie faktycznym powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Rozpoznane przez Sąd Okręgowy w Katowicach w sprawie sygn. akt I C 330/09 powództwo oparte było na normie art. 17 ustawy o księgach wieczystych i hipotece. Zgodnie z tym przepisem przez ujawnienie w księdze wieczystej prawo osobiste lub roszczenie uzyskuje skuteczność względem praw nabytych przez czynność prawną po jego ujawnieniu, ze ściśle określonymi wyjątkami, co oznacza, że ten, kto nabywa własność, czyni to z ograniczeniem wynikającym z treści wpisanego roszczenia, które jest skuteczne względem niego. W świetle wydanego w sprawie I C 330/09 orzeczenia

Sądu Okręgowego nie budzi wątpliwości, że roszczenie pozwanych w niniejszej sprawie zostało uznane za skuteczne, a podstawą tego roszczenia nie była umowa zawarta między stronami procesu, gdyż strony procesu w sprawie I C 330/09 nie były stronami warunkowej umowy sprzedaży z dnia 16 stycznia 2004 r. Rację zatem mają pozwani, że powodowie nie są uprawnieni do jakiegokolwiek wynikającego z umowy świadczenia, a dokonana przez Sąd Okręgowy w Katowicach wykładnia jego wyroku nie może prowadzić do uwzględnienia ich powództwa.

Powodowie błędnie interpretują wykładnię wyroku, wywodząc z niej obowiązek pozwanych zapłaty wynikającej z zawartej między T. K. i J. S. a pozwanymi warunkowej umowy sprzedaży należności. Z postanowienia z 7 października 2011 r. jednoznacznie wynika, że zostali oni zobowiązani do złożenia oświadczenia woli z jego wszystkimi elementami, w tym dotyczącymi i udziałów i ceny. Skoro roszczenie pozwanych dochodzone było w sprawie I C 330/09 w oparciu o art. 17 ustawy o księgach wieczystych i hipotece, zobowiązanie pozwanych w tamtej sprawie do złożenia oświadczenia woli z istotnymi elementami umowy (udziały, cena) nie spowodowało powstania po stronie powodów w tamtej sprawie żadnych obowiązków, w tym obowiązku zapłaty ceny. Podnieść należy, że w uzasadnieniu postanowienia w przedmiocie wykładni wyroku Sąd stwierdził, że to powodowie z tamtej sprawy (pозwani w sprawie niniejszej) zachowali możliwość dochodzenia roszczeń od pozwanych (powodów w sprawie niniejszej) na takich samych zasadach jak od T. K. i od J. S., czyli i co do ceny, i według udziałów opisanych w (...) umowy.

Z takiego stwierdzenia powodowie nie mogą wywodzić korzystnych dla siebie skutków w postaci możliwości żądania od zapłaty pozwanych, którzy są związani nie z nimi, a ze stroną sprzedającą warunkowej umowy sprzedaży. Roszczenie ich, zgłoszone i rozpoznane przez Sąd Okręgowy w Katowicach w sprawie I C 330/09, było możliwe z uwagi na regulację art. 17 ustawy o księgach wieczystych i hipotece. Regulacja tego przepisu jest ścisła, a jego wykładnia nie może prowadzić do wniosku, że powodowie mają skuteczne wobec pozwanych roszczenie o zapłatę ceny sprzedaży nieruchomości. Stanowi on wyraźnie o roszczeniu, które uzyskuje skuteczność względem praw nabytych przez czynność prawną po ujawnieniu tego roszczenia w księdze wieczystej, i nie stwarza podstaw dla roszczenia powodów względem pozwanych w sytuacji, kiedy powodowie nie byli stroną umowy z dnia 16 stycznia 2004 r.

Jako podstawę rozstrzygnięcia o kosztach przywołał Sąd normę art. 98 k.p.c.

W apelacji od opisanego wyżej wyroku powodowie zarzucili naruszenie art. 233§1 k.p.c., art. 365§1 k.p.c. oraz art. 352 k.p.c. w związku z art. 365§1 k.p.c. i w oparciu o te zarzuty wnieśli o zmianę wyroku przez uwzględnienie ich powództwa w całości; alternatywnie wnieśli o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji. W każdym przypadku wnieśli o zasądzenie na ich rzecz od pozwanych kosztów postępowania apelacyjnego.

Pozwani wnieśli o oddalenie apelacji i zasądzenie na ich rzecz od powodów kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Naruszenia normy art. 233§1 k.p.c. powodowie upatrują w pominięciu faktu, że pozwani nabyli od nich prawo własności nieruchomości o powierzchni 5604 m². Tak skonstruowany zarzut uznać przyjdzie za całkowicie chybiony, i to nie tylko dlatego, że Sąd Okręgowy faktu owego w swoich ustaleniach nie pominął. Art. 233§1 k.p.c. reguluje ocenę dowodów pod kątem ich wiarygodności i mocy dowodowej, normie tej zatem nie można uchybić przez zaniechanie ustalenia jakiegoś faktu, jeśli ów brak ustalenia nie został wywołany odmową jakiegos dowodowi właśnie wiarygodności lub mocy dowodowej. Skarżący tymczasem nie twierdzą nawet, że któryś z dopuszczonych i przeprowadzonych konkretnych dowodów (ocenia się wszak konkretne dowody, nie zaś ogólnikowo określony „zebrany materiał dowodowy”) został wadliwie oceniony; byłoby to zresztą bezprzedmiotowe, wobec w istocie niespornego stanu faktycznego bowiem dokonywanie takiej oceny nie było w ogóle konieczne.

Bezasadność jedyne go zarzutu zmierzającego, przynajmniej formalnie, do podważenia poczynionych w sprawie ustaleń lub do wykazania ich niekompletności, pozwala Sądowi Apelacyjnemu ustalenia Sądu Okręgowego, skądinąd obejmujące okoliczności i niesporne, i dodatkowo znajdujące oparcie w zebranych w sprawie dowodach, w pełni zaakceptować i uznać za własne. Ustalenia te uzupełnić warto o nową, także niesporną, okoliczność, tę mianowicie, że

na podstawie wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia z 22 września 2009 r. pozwani prawomocnie uzyskali w prowadzonej przez Sąd Rejonowy w M. dla położonej w P. nieruchomości o powierzchni 5604 m² księdze wieczystej (...) (dawniej KW nr (...)) wpis prawa własności, wpis ten jednak nie jest ostateczny, powodowie bowiem zaskarżyli go skargą kasacyjną.

Nie mógł Sąd Okręgowy dopuścić się zarzucanej mu obrazy art. 352 k.p.c., normy tej bowiem w ogóle nie stosował, rozstrzygającej nasuwające się na tle jego wyroku z dnia 22 września 2009 r. wykładni dokonywał bowiem ten Sąd, który wyrok ów wydawał. Skarżącym niewątpliwie jednak chodziło o moc wiążącą wykładni; temu zresztą miał służyć zarzut obrazy skojarzonej z art. 352 k.p.c. normy art. 365§1 k.p.c. Wykładnia wyroku służy rozstrzygnięciu wątpliwości co do jego treści. Nie ma ona charakteru samodzielnego, czytana musi być bowiem łącznie z wyrokiem, któremu nadaje ostateczną, odpowiadającą intencji sądu orzekającego treść i w tym tylko znaczeniu ma ona moc wiążącą taką jak wyjaśniony przez nią wyrok. Z tej przyczyny oba podniesione w apelacji zarzuty naruszenia art. 365§1 k.p.c. (i traktowanego samodzielnie, i w skojarzeniu z art. 352 k.p.c.) uznać należy za zarzut jeden, skierowany przeciwko nieuwzględnieniu przez Sąd Okręgowy zasady związania go prawomocnym wyrokiem (w rozumieniu nadanym mu wykładnią) z 22 września 2009 r. Zarzut ten uznać należy za zasadny.

Nie jest rzeczą Sądu rozpoznającego sprawę niniejszą korygowanie zapadłego w innej sprawie wyroku, do tego tymczasem zmierzają wywody Sądu pierwszej instancji. Niezależnie od tego, jaka była rzeczywista podstawa prawna owego wyroku (choć rację ma Sąd Okręgowy, że była to norma art. 17 ustawy o księgach wieczystych i hipotece), decydujące znaczenie ma jego treść, dodatkowo wyłożona postanowieniem z dnia 7 października 2011 r. W świetle tego wyroku powodowie obowiązani byli przenieść własność nabytej od T. K. i J. S. nieruchomości na powodów na warunkach opisanych w (...) zawierającego warunkową umowę sprzedaży aktu notarialnego z dnia 16 stycznia 2004 r., konkretnie zaś na warunkach dotyczących udziałów i ceny, przy uwzględnieniu treści (...) (zawierającego opis zbywanej nieruchomości). Takie sformułowanie niedwuznacznie wskazuje na to, że powodowie mieli prawo oczekiwać od pozwanych zapłaty uzgodnionej w akcie z dnia 16 stycznia 2004 r., choć dokonanie zapłaty nie było przesłanką przeniesienia własności. W tym kontekście dokonanie prawomocnego wpisu pozwanych w księdze wieczystej (...) jako właścicieli objętej nią nieruchomości z punktu widzenia ich obowiązku zapłaty jest obojętne. Za pozbawiony znaczenia nadto uznać należy argument Sądu pierwszej instancji, że w uzasadnieniu swego zawierającego wykładnię postanowienia z dnia 7 października 2011 r. w sprawie I C 330/09 Sąd Okręgowy wskazał, że to powodowie z tamtej sprawy (pозwani w sprawie niniejszej) zachowali możliwość dochodzenia roszczeń od pozwanych (powodów w sprawie niniejszej) na takich samych zasadach jak od T. K. i od J. S., czyli i co do ceny, i według udziałów opisanych w (...) umowy. W świetle art. 365§1 k.p.c. moc wiążącą ma jedynie sentencja orzeczenia, nie zaś jego uzasadnienie, a nadto z owego przywoływanego w motywach wyroku fragmentu uzasadnienia postanowienia nie wynika wcale, że wola Sądu je wydającego było pozbawienie małżonków P. możliwości żądania zapłaty za przeniesione prawo majątkowe.

W świetle wiążącego wyroku z dnia 22 września 2009 r. (wyłożonego postanowieniem z dnia 7 października 2011 r.) uznać należy, że zobowiązani do przeniesienia własności zapisanej w księdze wieczystej (...) nieruchomości powodowie weszli w wynikające z warunkowej umowy sprzedaży z dnia 16 stycznia 2004 r. obowiązki i prawa pierwotnych zbywców w takim zakresie, w jakim od tych zbywców nabyli rzecz obciążoną roszczeniem pozwanych. Wśród praw tych jest i prawo żądania na podstawie art. 535 k.c. zapłaty uzgodnionej ceny.

Nabycie z mocy wyroku z dnia 22 września 2009 r. prawa do żądania przez powodów zapłaty czyni ich roszczenie – co do zasady – usprawiedliwionym. Nie oznacza to jednak, że żądanie ich zasługiwało na uwzględnienie w całości. W szczególności nie wynika z wyroku z dnia 22 września 2009 r., że pozwani winni uiścić powodom całą wynikającą z (...) umowy cenę, wydający ten wyrok Sąd wskazał bowiem jedynie na określone w tej umowie warunki, te zaś odnieść należy do zmienionej sytuacji faktycznej.

Nie sposób nie zauważyć, że objęta warunkową umową sprzedaży z 16 stycznia 2004 r. nieruchomość obejmowała grunty o znacząco większym areale i że na skutek zmian gruntowych oraz wyłączenia poszczególnych działek z pierwotnej księgi KW nr (...) w księdze tej, oznaczonej obecnie jako (...), pozostała nieruchomość o powierzchni stanowiącej jedynie ułamek powierzchni zbywanych warunkowo pozwany gruntów. Wobec braku jakiegokolwiek

inicjatywy dowodowej stron, zmierzającej do wykazania, że wartość składających się na całą zbywaną warunkowo w dniu 16 stycznia 2004 r. nieruchomości gruntów była zróżnicowana, przyjęć należy, że cena jednostkowa metra kwadratowego gruntu, opisanego w (...) umowy z dnia 16 stycznia 2004 r., była jednakowa dla całej nieruchomości. Skoro powodowie nabyli od T. K. i J. S. nieruchomość o powierzchni 5604 m⁽²⁾ i własność nieruchomości o takiej tylko powierzchni zobowiązani byli przenieść na pozwanych, to ci zobligowani są do zapłaty za ten tylko fragment, nie zaś całej ceny, uzgodnionej za nieruchomość o powierzchni 17626 m⁽²⁾. W konsekwencji, skoro 5604 stanowi 31,79% z 17626, a cena za całą pierwotnie zbywaną nieruchomość wynieść miała 100000,-zł, pozwani za nabytą nieruchomość winni uiścić 31790,-zł, oczywiście w przewidzianej w umowie z 16 stycznia 2004 r. proporcji. Tak wyliczoną kwotę obniżyć należy o zapłacone już przez nich pierwotnym zbywcom 20000,-zł, czyli do zapłaty powodom pozostaje 11790,-zł, z czego 7860,-zł uiścić winna Z. Z., 3930,-zł zaś – M. G.. Do dalszych odliczeń nie było podstaw, pozwani bowiem w żaden sposób nie wykazali, że dokonali skutecznego względem pierwotnych zbywców (a więc i względem powodów) potrącenia. Do tak wyliczonych należności doliczyć należy odsetki ustawowe za okres od 29 kwietnia 2010 r. do 29 kwietnia 2013 r.; wynoszą one, odpowiednio, 2984,22 zł i 1492,11 zł. W ostatecznym rezultacie powództwo uzasadnione było w stosunku do pozwanej Z. Z. do 10844,22 zł, w stosunku do pozwanego M. G. zaś – do 5422,11 zł. Od tych kwot należą się powodom na podstawie art. 481§1 i §2 oraz art. 482§1 k.c. odsetki ustawowe od dnia 5 maja 2013 r. Żądanie odsetek od tej daty (a nawet i od daty wcześniejszej) było usprawiedliwione, pozwani bowiem pozostawali opóźnieniu z zapłatą ceny nabycia nieruchomości (11790,-zł) przez cały czas od 29 kwietnia 2010 r., a powództwo o naliczone od tej ceny do 29 kwietnia 2013 r. odsetki wytoczone zostało już 30 kwietnia 2013 r. (data złożenia pozwu w polskim urzędzie pocztowym). Nie było jedynie podstaw do zasądzenia należnych powodom od pozwanych kwot solidarnie, czego się domagali, zgodnie z art. 369 k.c. bowiem zobowiązanie jest solidarne tylko wtedy, gdy wynika to z ustawy lub z czynności prawnej, taka sytuacja tymczasem w sprawie niniejszej nie zaistniała. W szczególności nie sposób dopatrzeć się węzła solidarności po stronie powodów, którzy są pozostającymi we wspólności majątkowej małżonkami.

Wobec zaistnienia przesłanek do zmiany wyroku przez częściowe uwzględnienie powództwa zaistniała konieczność dokonania korekty rozstrzygnięcia o kosztach, które to rozstrzygnięcie wskutek owej zmiany podstawę swą znajdować będzie w normie części końcowej zdania pierwszego art. 100 k.p.c. oraz w normach art. 113 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych. Skoro powodowie ze swym żądaniem utrzymali się ostatecznie w niespełna 15%, winni ponieść 85% całości wynoszących w pierwszej instancji 16605,-zł kosztów (w tym 6954,-zł kosztów „kredytowanych”), czyli 12991,-zł. Koszty przez nich poniesione to 3617,-zł wynagrodzenia pełnomocnika; analogiczne koszty pozwanych to w przypadku Z. Z. także 3617,-zł, w przypadku M. G. zaś – 2417,-zł. Po rozliczeniu stosownie do wyniku postępowania kosztów tymczasowo wyłożonych przez Skarb Państwa, przy uwzględnieniu proporcji, w jakich obowiązek zapłaty dzieli się między pozwanymi, powodowie winni z zasądzzonego na ich rzecz roszczenia uiścić 6124,-zł, od pozwanych zaś pobrać należało, odpowiednio, 552,67 zł i 276,33 zł; od powodów na rzecz pozwanych należało nadto zasądzić, również odpowiednio, 1760,-zł i 1490,-zł.

Z powyższych względów na podstawie art. 386§1 k.p.c. i art. 385 k.p.c. Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego podstawę swą znajduje również w normach części końcowej zdania pierwszego art. 100 k.p.c. oraz art. 113 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych i jest efektem analogicznego do przedstawionego wyżej wyliczenia tą jedynie zmianą, że suma kosztów pozasądowych wyniosła jedynie 7200,-zł (2700,-zł to koszty powódki, 2700,-zł to koszty pozwanej, a 1800,-zł to koszty pozwanego), całość kosztów zaś (łącznie z kredytowanymi) wyniosła 14154,-zł.